

KORDA • 2000

Kovács András

JÉZUSSAL ÉBREN

Imaóra az Oltáriszentség előtt

KOVÁCS ANDRÁS

JÉZUSSAL ÉBREN

Imaóra az Oltáriszentség előtt

KOVÁCS ANDRÁS

JÉZUSSAL ÉBREN

*Imaóra
az Oltáriszentség előtt*

KORDA KIADÓ
KECSKEMÉT
2000

Kiadja a KORDA Kiadó
6000 Kecskemét, Lestár tér 2.
(Tel.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT gondozásában
(Tel.: 76/487-417)
ISBN: 963 9097 82 9
COFINEC HUNGARY Rt.–Petőfi Nyomda
Kecskemét, Mindszenti krt. 83.

*„Én vagyok a mennyből alászállott kenyér,
Aki e kenyérből eszik, örökké él.” (Jn 6,51)*

Jézus az az „élő kenyér”, mely megnyitja az örök élet kapuját azoknak, akik hisznek benne. Ha belőle táplálkozunk, megőrzi, növeli és megújítja a bennünk lakozó kegyelmi életet. Ez vándorutunk kenyere egészen a halálig. Amint a testi táplálék az erők veszteségének pótlását szolgálja, a krisztusi kenyér úgy erősíti meg a szeretetet, mely a mindennapi életben hajlamos az elfáradásra.

Az ember halandó test és halhatatlan lélek. Ám a materiális szemlélet igyekszik minden erejével halványítani e kettősséget. Soha nem volt még annyi neurotikus beteg, mint korunk jóléti társadalmában. A testiség uralta életstílus elsorvasztotta a lelket. Felborult a testi-lelki harmónia, aminek következtében az ember önmagával is szembekerült. Gyógyszerekkel, pirulákkal nem lehet helyreállítani e megbomlott rendet, nem lehet feléleszteni a csonttá és bőrré aszott lelket. Ahhoz táplálék kell, lelki kenyér...

Krisztus az Oltáriszentségben, görögül az Eucharisziában, szeretetének legnagyobb titkában, a kenyér és bor színében van templomainkban jelen.

„Az Eucharisztia szentségében egészen sajátos módon jelen van az egész és teljes Krisztus, mint Isten és ember, lényegileg és maradandóan. (...) Senkinek sem szabad tehát kétségbe vonnia, hogy a katolikus egyház töretlen hagyománya szerint minden keresztény hívő tartozik megadni ennek a szentségnek azt az imádó tiszteletet, amely egyedül az igaz Istennek jár.” (VI. Pál pápa: Szentáldozás és az Oltáriszentség tisztelete a szentmisén kívül c. dekrétum 6. és 3.p.)

Különösen méltó, hogy a Szent Kenyér rendelésének ünnepén, nagycsütörtökön este együtt virraszszunk Krisztussal, s közösségben is kifejezzük iránta érzett hálánkat, tiszteletünket és szeretetünket.

Ebben a kis könyvecskében egy teljes nagycsütörtöki „szentségi virrasztás” anyaga található. Első változatát több mint tíz esztendővel ezelőtt készítettem el. Akkor elsősorban fiataloknak szántam. Aztán később, mikor az iváni templomban (Győr-Moson-Sopron megye) elkezdtük nagyheti szentségimádásunkat, kiderült, hogy az idősebb korosztály is egyre nagyobb buzgalommal csatlakozik hozzánk. Ennek

megfelelően alakult, formálódott imaóránk anyaga is. S immáron évről évre, hagyományosan minden nagycsütörtökön este tíz órától az ifjúság vezetésével, fiatalok és idősek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt együtt virrasztanak.

Ezzel a kis összeállítással szeretnék mindazoknak segítségére lenni, akik Megváltónk szenvedésének kezdetét felidézve, vele együtt virrasztva kívánják tisztelni, imádni Őt.

Répceszemere,

Nagy Jubileumi Szent Évünk elején

*Aquinói Szent Tamás imája
az Oltáriszentségről*

Adoro te devote...

Rejtőző istenség, hittel áldalak,
Ki elrejtéztél itt bor s kenyér alatt.
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.
Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram, Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek teneked,
Tebenned reméljek és szeresselek.
Kegyes pelikánunk, égi szeretet,
Véredben, tisztátlant, moss meg engemet.
Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull,
Az egész világnak bűnváltságául.
Jézus, most csak arcod leplét láthatom,
Add meg Uram, amit úgy szomjúhozom.
Boldogan, lepletlen lássam színedet,
És dicsőségedben dicsérhesselek.
(*Sík Sándor fordítása*)

Ének:

Kiterjeszté az éj szárnyát az Olajfa-hegy felett;
amely csenden fohász száll át,
az ég és föld megremeg,
„Atyám! Hogyha lehetséges, múljék el e kínpohár,
legyen, kérlek, elégséges e verejték árja már!”

E bús fohász Krisztus ajka szívszagató hangja
volt;
Megindulna a kő rajta, arca halvány, mint a hold.
„Atyám! Fiad halni készül; bár félelem borzogot,
az ellenség vad kezéből kiváltom képmásodat.”

Bevezető ima:

Nyisd meg, Uram, ajkunkat neved dicséretére:
tisztítsd meg szívünket minden hiábavaló és vét-
kes gondolattól: világosítsd meg értelmünket,
gyújtsd lánggra szívünket, hogy szentségimadá-
sunkat méltón, figyelmesen, áhítattal végezzük,
és meghallgatásra találjunk isteni fölséged színe
előtt. Szenvedő Jézus! Azért gyűltünk össze eb-

ben a késői órában, hogy megemlékezzünk nagycsütörtöki szenvedéseidről.

Imádságaink közben mindig gondoljunk Jézus szentségi jelenlétére! Az a Jézus szenvedett értünk, aki itt jelen van közöttünk szeretetének titkában, az Oltáriszentségben.

Első szentírási részlet: Az utolsó vacsora

A kovásztalan kenyér első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hol készítjük el számodra a húsvéti vacsorát?” Ő így felelt: „Menjetek a városba egy bizonyos emberhez és mondjátok neki: »A Mester üzeni: Közel az időm, nálad tartom tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.« A tanítványok úgy tettek, amint Jézus meghagyta nekik, s el is készítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett tizenkét tanítványával. *(Mt 26, 17-21)*

Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” Azután fogta a kelyhet, hálát adott és ezek-

kel a szavakkal adta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, amelyet sokakért kiontok a bűnök bocsánatára. Mondom nektek: Nem iszom a szőlő terméséből addig a napig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában. (Mt 26,26-30)

Első elmélkedés:

A zsidóknál szokás volt megünnepelni húsvétot, emlékeztve a nép Egyiptomból való kiszabadulására. Az ünnep előestéjén mindig elfogyasztották a báránylakomát. Az Ószövetség korában a báránylakoma az utolsó vacsora előképe volt.

Jézus is megtartotta e régi húsvéti szokást, de egy nappal elővételezte, hogy ebben is beteljesedjen az Írás. Ezért nagycsütörtökön ült asztalhoz tanítványaival.

Ekkor még – Jézuson kívül – senki nem sejtette, hogy ez a vacsora nem csupán emlékezés, hanem Jézus által beteljesedés. Az első szentmise bemutatása, az első papszentelés, az Oltáriszentség megalapítása és az első szentáldozás...

A vacsora végeztével Jézus apostolaival közösen a régi himnuszokkal és zsoltárokkal ad hálát.

Az Eukarisztia megalapítása óta minden szentmisében megismétlődik az utolsó vacsora legcsodálatosabb eseménye: a kenyér és bor átváltoztatása Jézus testévé és vérévé.

Mi is ugyanazt a Szent Testet vesszük magunkhoz minden szentáldozásban, amit az apostolok ott az utolsó vacsorán.

Az imádság történetében azok a legszebb szavak, melyek Jézus felé hangzanak a mennyei lakoma után. A legtitokzatosabb szeretet szavai ezek. Csodálatos beszélgetések zajlanak az áldozók és Jézus között. Hálától túlcserélő és szeretettel átítatott szavak. Okos megfontolások és átgondolások, melyekből a legnagyobb életfordulók és átalakulások következnek...

Ének:

Zálogát adtad, ó, Jézus, örök szeretetednek.
Rendelvén e nagy Szentséget és adván tieidnek.
Hogy teveled egyesüljünk s téged viszont
szeressünk.
Örök hála és imádás légyen azért nevednek.

Irgalmadban nem vizsgáltad a mi gyarlóságunkat.
És ellened elkövetett sok hálátlanságunkat.
Megmenteni így akartál, azért értünk meghaltál,
Eltörölvén a keresztfán régi adósságunkat.
(Hozsanna 142. sz.)

Első könyörgés:

Ha igazán szeretünk valakit, annak öröme a mi örömünk, és fájdalma a mi fájdalmunk is. Jézusunk, most, hogy szereteted legnagyobb csodája, a legméltóságosabb Oltáriszentség lángra gyűjtotta szívünkben a szeretet tüzét, egyszerre látjuk és érezzük, hogy milyen sokan megbántanak, mennyi fájdalmat okoznak neked. Fájdalmad immár a mi fájdalmunk is, ezért szeretnénk megvigasztalni, megengesztelni téged.

De elég-e, ha sajnálkozunk rajtad? Nem szól-e nekünk is a jeruzsálemi asszonyokhoz intézett intelem: „Ne engem sirassatok, inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket.” (Lk 23,28-29)

Nagyon sok mulasztás, bűn terhel bennünket is.
Ezért feleljük az előimádkozott részre:

– Fogadd el engesztelésünket!

- Elkövetett bűneinkért és hibáinkért,
- Kegyelmeid visszautasításáért,
- Mulasztásainkért,
- Rossz példamutatásunkért,
- Azok helyett, akik megtagadnak téged,
- Azok helyett, akik elárulnak téged,
- Azok helyett, akik bűneikkel megkínoznak,
és újra keresztre feszítenek téged,
- Mélységes bánatunkkal,
- Imádó szeretetünkkel,
- A bűn kerülésével,
- Kegyelmeid felhasználásával,
- Egész életünk megjavításával,
- Szent akaratodban való megnyugvással,
- Jó példaadásunkkal,
- Apostolkodásunkkal,
- Imáinkkal és önmegtagadásainkkal,
- Az Oltáriszentség kiváló tiszteletével.

Ének:

Virrassz még és imádkozz még,
Jézussal ébren virrassz az éjben!
(*Taize*)

Második szentírási részlet: Az Olajfák hegyén

Ezután kiment és szokása szerint az Olajfák hegyére tartott. Tanítványai követték. Mikor odaért, így szólt hozzájuk: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” Aztán mintegy kőhajításnyira tovább ment és térdreborulva így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az én akaratom teljesejék, hanem a tiéd.” Akkor megjelent egy angyal a mennyből és megerősítette. Majd halálfélelem vett erőt rajta és még állhatatosabban imádkozott. Verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre. Aztán abbahagyta imádságát és tanítványaihoz ment, de a szomorúságtól kimerülten, alva találta őket. „Mit alusztok? – szólt rájuk – keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” *(Lk 22,39-47)*

Második elmélkedés:

Jézus kedvelt tartózkodási helye volt az Olajfa liget. Sokszor beszélgetett el itt meghitt csendben Mennyei Atyjával. Most is ide, erre a helyre jött, hogy felkészüljön a nagy feladat bevégzésére.

Az Olajfák hegye negyedórányi járásra volt az

utolsó vacsora termétől. Tanítványai kíséretében indult el a sötét utcákon.

Most történik meg, amit a farizeusoknak mondott a templom megtisztításakor: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.” Nem értették mire gondolt... Pedig most kezdődik isteni Testének, legszentebb templomának, lebontása. Neki a szenvedést, nekünk a megváltást jelenti.

Ez az éjszaka mindig zajos és nyugtalan volt Jeruzsálemben. Ilyenkor érkeztek a zarándokok a húsvéti ünnepekre. De vajon ki sejtette volna közülük, hogy érvénytelen lesz a régi húsvét.

Amikor megérkeznek, Jézus felszólítja apostolait: „Imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!” Még itt sem magára gondol, s nem azt kéri, hogy érte, a szenvedőért imádkozzanak, hanem apostolait félti. Ő maga távolabb megy, leborul és imádkozik.

Jézus nemcsak Isten, de ember is volt. Aki, mint minden ember, félt a haláltól. Midőn az Atya megmutatta neki az emberek lelkére ráakódott tengernyi bűnt és szennyet, szörnyű halálfélelem kerítette hatalmába. De alárendeli magát Isten akaratának.

„Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied.” Igazi emberként, igazi haláltusában kiált az ég felé.

Mennyei Atyja elküldi a vigasztalás angyalát. Az angyal elküldése jelzés is volt az Atya részéről, hogy nemcsak Jézust, de minden lelki vergődésben gyötrődő és minden halállal vívódó embert megsegít, ha akaratát keresve feléje kiált.

Az anyagi vigasztalás után Jézus vérrel verejtékezik. Ez nem a gyávaság, vagy a félelem jele... A véres veríték Jézus arcán a legnagyobb küzdelemnek, a legbátrabb harcnak és a leghősiesebb elhatározásnak a jele. A szenvedésről csak azt látja, hogy az Atya akarata, az Atya dicsőségét és az emberiség megváltását szolgálja. Ez Jézus szenvedésének első diadala.

Emberfeletti győzelem. Mert milyen is az ember? Ha nincs más választása, a legvégső esetben elviseli a szenvedést, de öntudatos és szabad odaadással ritkán szokta vállalni.

Ha mi szenvedünk és lelkileg gyötrődünk; idegesek, hirtelenek, érzéketlenek és kíméletlenül tapintatlanok vagyunk mások gyarlóságai iránt.

Jézus mennyire istenien kedves és jó maradt

mindvégig. Jóságát, gyöngédségét, tapintatát csak csodálni tudjuk, de sajnos követni nem.

Csak egy kicsit tudnánk magunkat fegyelmezni, akkor is, ha valami bajunk van, és ne csak azt éreznénk mindig, ami nekünk fáj.

Az élet legsötétebb órájában közülünk a legnagyobbak sem tudnak olyanok lenni, mint amilyen Jézus volt.

Vers:

A vércseppek, mint piros erek, patakok indulnak
meg homlokodról,
Szent arcodon és szakálladon, ruhádon keresztül
a földre folynak.
Az évezredek föld mohón issza be a megváltás
bérét.
Ilyen szomjas föld a mi szegény, megváltásra
szoruló lelkünk is.
Véres veritékedtől akarunk erősek lenni mindig,
amikor az Isten
Akaratáról van szó, de különösen majd a
haláltusában.

Ének:

Előtted, Jézusom, leborulok,
Féktelen bűnös én, hozzád bújok.
Ó, kérlek, hogy nekem malasztot adj,
Hisz te a bűnöshöz irgalmas vagy.

Szép piros véreddel öntözgettél,
Amikor elestem, fölemeltél.
Légy azért irgalmas és meghallgass,
Mennyei erőddel ó támogass!

Tehozzád, Jézusom, felkiáltok,
Földről az ég felé felsóhajtok,
Szívemnek kapuját zárd be, kérlek,
Hogy helyet ne adjon a véteknek.
(*Hozsanna: 143. sz.*)

Második könyörgés:

Boldog, aki megérti, mit jelent szeretni, s önmagunkat megvetni Jézusért. Mindent, ami kedves, el kell hagynunk, mert Jézus azt kívánja tőlünk, hogy csak őt szeressük minden fölött. A teremtmény szeretete ingatag és megbízhatatlan, Jézus szeretete hűséges és állandó. Aki teremtményhez

tapad, elesik az esendővel: aki Jézust öleli át, örök támaszt talál. (*Kempis: II. 7.*)

Az előimádkozott rész után mondjuk:

– **Szeresd, Uram!**

- Az embert,
- A megkísértett embert,
- A megrendült embert,
- A vívódó embert,
- Az önmagát kereső embert,
- A küzdő embert,
- Az elcsüggedt embert,
- A megfáradt embert,
- A lemondó embert,
- A magáramaradt embert,
- A megroppant embert,
- A reménytelen embert,
- A kétségbeesett embert,
- Az örülni nem tudó embert,
- A rólad megemlékező embert,
- A hozzád visszavágyó embert,
- A téged kereső embert,
- A benned megnyugvó embert

Ének:

Virrassz még és imádkozz még,
Jézussal ébren virrassz az éjben!
(Taize)

14. Harmadik szentírási részlet: Az elfogadás

Akkor Júdás kapott egy csapat katonát, a főpaktól és a farizeusoktól pedig szolgálakat. Kiment velük, lámpákkal, fáklyákkal és fegyverekkel felszerelve.

Jézus tudta mindazt, ami rá várt, eléjük ment tehát és megszólította őket: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” – mondták azok. „Én vagyok” – felelte Jézus. Júdás, aki elárulta, ott állt közöttük. Amint tehát azt mondta: „Én vagyok.” Meghátráltak és a földre estek. Ő újra megkérdezte: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” – ismételték azok. „Mondtam már nektek, hogy én vagyok – felelte Jézus. – Ha tehát engem kerestek, engedjétek el ezeket.” Úgy teljesedett be, amit mondott: „Senkit sem vesztettem el azok közül, akiket nekem adtál.” (Jn 18,1-10)

Harmadik elmélkedés:

„Jézus tudta mindazt, ami rá várt, eléjük ment...” Ezzel megmutatta, hogy nem volt szükség Júdás aljas árulására. Szabadon, felemelt fejjel, önként, ő maga megy ellenségei elé.

Mi kerülgetjük a szenvedést, a legkisebb kellemetlenséget sem tudjuk elfogadni, elfutunk a nehézségek elől.

Jézus bátran és hősiezen vállalja, eléje megy mindannak a szenvedésnek, ami reá vár. A szemébe néz azoknak, akik életére törnek, és isteni nyugalommal szólítja meg őket: „Kit kerestek?” A szolgák, a gyilkosok serege magabiztosan, a fölény tudatában mondja: „A názáreti Jézust!” Úgy kiáltják, mintha azt mondanák: „Most mi vagyunk többen, mi vagyunk az erősebbek, előlünk nem menekülhetsz.”

De nemsokára kiderül, hogy ki az erősebb. Jézus csak két szót mond: „Én vagyok.” Az elfogadására érkező csőcseléknek – Júdással az élen – tudnia kellett volna e két szó értelmét, ami annyit jelent: „AZ ISTEN” De ha e szavakból nem derült volna ki számukra, akkor tudomásukra hozta a mindenható erő; „Amikor azt mondta: Én vagyok, meghátráltak és földre rogytak.” Jézus fölségé-

nek ereje földre sújtotta őket. Érezte velük, hogy előtte egyenrangúak a porral, amelyben fekszenek. Őhöz képest porban csúszó-mászó férgek, amelyeket bármikor széttaposhat.

Jézus figyelmezteti őket, hogy jól gondolják meg mit akarnak cselekedni, mert Istennel állnak szemben. Ezért újra megkérdezi tőlük: „Kit kerestek?” Másodszorra már talán óvatosabban hangzik a válasz: „A názáreti Jézust!”

Mintha csökkent volna bennük az öntudat, de nem csökkent a hitetlenségük, és ez hajtja őket. „Mondtam, hogy én vagyok... De ha engem kerestek, ezeket engedjétek el.” Itt az apostolokra mutat, őket kíméli, mert tudja, hogy lelkileg még nem elég érettek ahhoz, hogy vele együtt szenvedjenek.

Jézusnak még lett volna lehetősége az elmene-külésre, nem azért hagyta, hogy megköttözzék.

Isten akaratának a vállalása személyes döntést kíván, mert mindig megvan a lehetőségünk a kibúvók keresésére. A végső döntés mindig az ember kezében van.

Ha Jézus bennünket olyan nagyon szeretett, hogy a halált is képes volt értünk vállalni, a legkevesebb, amit megtehetünk, hogy viszonszeretjük őt...

Ének:

Hol vagy, én szerelmes Jézus Krisztusom?
Hol találak téged, kegyes Megváltóm?
Adj világosságot, mert fényes vagy,
Nálad nélkül szívem igen bágyadt.

Téged az én lelkem kíván keresni,
Mert tenálad nélkül el kell kárhozni,
Ó, szerelmes Krisztus, fordulj hozzám,
Vigasztald meg szívem, tekints énrám.
(*Hozsanna 146. sz.*)

Harmadik könyörgés:

Uram, szívesen vállalom érted, mindazt, amit tetszésedre van rám bocsátani. Válogatás nélkül akarom elfogadni a te kezedből a jót meg a rosszat, az édeset és a keserűt, a vígságot vagy a szomorúságot és bármi történjék velem, hálát akarok adni érte. Óvj meg minden bűntől, és sem a haláltól, sem a pokol hatalmától félni nem fogok. Csak örökre el ne vess, ki ne törölj az élet könyvéből, semmi sem árt, akármi baj szakad rám. (*Kempis: III. 17.*)

Nélküled kicsik vagyunk, Uram; csak apró por-
szemek. Nélküled elveszünk az élet viharában.
De veled együtt elnyerjük az igazi életet.

Ezért az előimádkozott rész után mondjuk azt:

– **Te légy velünk, Urunk!**

- Amikor egyedül vagyunk,
- Amikor magányosak vagyunk,
- Amikor elhagyatottak vagyunk,
- Amikor csalódottak vagyunk,
- Amikor kiábrándultak vagyunk,
- Amikor meg nem értettek vagyunk,
- Amikor megtagadottak vagyunk,
- Amikor elfelejtettek vagyunk,
- Amikor lenézettek vagyunk,
- Amikor a lét idegenei vagyunk,
- Amikor az élet legyőzöttjei vagyunk,
- Amikor valami elvérzik bennünk,
- Amikor valami megcsonkul bennünk,
- Amikor valami el nem ért marad bennünk,
- Amikor mindennek vesztese vagyunk,
- Amikor nincsen vigasztalásunk,
- Amikor mindenre csak magunk maradunk,
- Amikor már csak te tudsz rólunk.

Ének:

Uram, te vagy a fény a sötétben,
Krisztusom, jöjj, világítsd be a szívem!
Uram, te vagy a fény sötétben,
Jézus, jöjj, te vezess utamon!
(Taize)

Vers:

Isten belekarcolta arcát a szívembe,
Ahogy Veronika kendőjében Jézus arcát lelte.
Egy Istenarc van mindegyikünk
Lelkébe rejtve.
Legtöbbünknek töviskoszorús
Krisztus-arc a lelke.

Ének:

Ó, Istenarc
Kínzástól éktelen,
Ó, irgalom,
Ó, jóság végtelen!

Egy gyöngé nő,
Mélto ki lenne hozzád?
Egy keszkenő letörli
Véres orcád.

Ó, mennyi arc
Vár téged durva kendő,
Mit letörölj,
Akárhány, mind esendő.

Kar nincs elég
Ölelni mindenfelé,
Valamennyi arc,
Mind Krisztusé!

Vers:

Megfeszített Krisztusom,
Te értem vállaltad a halált,
Miattam festette véred
Pirosra a durva fát.

Gyilkosod vagyok én is,
Vér tapad hozzám. A Te
Véred, Uram, hisz sebeidet
Bűneim okozták.

De ne legyen hiába az áldozat!
Ha tagadnám, Te ijessz rám!
A Megváltóm Te vagy:
Szükségem van Rád.

Gyöngye vagyok még, Uram,
A keresztet nem bírnám.
Segíts nekem, mert félek,
Egyedül csak szégyent vall'nák.

Ének:

Virrassz még és imádkozz még,
Jézussal ébren virrassz az éjben!
(Taize)

Vers:

Arcul köptek, szemed se rebbent.
Arcul ütöttek nem lázadtál.
Megaláztak, s te megalázkodtál,
Szenvedésben szótlan voltál.

Arcul köptek, én megdühödtem.
Arcul ütöttek én visszaütöttem.
Megaláztak, én felláztam,
De bűneimet nem akartam!

Elbuknál és talpra állnál.
Én elbuktam és összerogytam,
Jó szavadra nem hallgattam,
De rosszat tenni nem akartam!

Hálátlan voltam, s az maradtam,
Rossz-bőrömből ki nem bújtam,
Sebeidet én okoztam,
De haláloedat nem akartam!

Ének:

Jézus vár terád, lelkét küldi hozzád,
Mert közel jön ő: irgalmas üdvözítő!

Jöjjetek hozzá, kik szomjazzátok őt,
Bensejéből élő víz forrása fakad!

Jézus vár terád...

Jöjjetek hozzá, kik megfáradtatok,
Meggönnyíti Jézus nehéz terhetek.

Jézus vár terád...

Jöjjetek hozzám, ti alázatosak,
Nektek akarja adni dicső országát.

Jézus vár terád...
(Gocam)

Vers:

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot,
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet,
És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.
Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsátást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg,
S a szeretet szavát feszítené meg.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nékik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Ének:

Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkódj,
Ha tiéd Isten, tiéd már minden!
Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkódj,
Elég Ő néked!
(*Taize*)

Vers:

Jézus szalmaszál
Amibe kapaszkodunk
Jézus szakadék
Amibe lezuhanunk

Jézus kötél
Amit elengedünk
Jézus remény
Amivel emelkedünk

Jézus hangszer
Amivel megszólalunk
Jézus zene
Amit elhallgatunk

Jézus tenyér
Amivel adakozunk
Jézus kenyér
Amit elfogadunk

Jézus penge
Ami megsebesít
Jézus gyenge
Aki megerősít

Jézus hatalom
A végeken
Jézusnak odaadom
Az életem

Ének:

Jézus, neve fenséges,
Drága Megváltó, nagy Alkotó!
Immanuel, nem hagy ő el,
Igéje áldott, élő szó!

Vers:

Valahol
Ki van jelölve helyed...
Azért van síró, hogy vigasztald,
Az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van a seb, hogy bekösse kezed,
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
Hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
Hogy terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
Hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
Hogy lelkeid által enyhült, szépült a világ?

Vagy tán kezedtől támadt foltra folt
Ott is, ahol eddig minden tiszta volt?
Mi vagy?
Vigasznak, írnak szántak,
Menedéknek, oszlopnak, szárnynak,
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.
Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
Másként céltalan lesz az életed,
A sors ekéje bármily mélyen szánt,
Mag leszel, mely kőre esett.
Elkallódott levél leszel,
Mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, mely kárba veszett,
Mit sohasem kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
Kalász leszel, de magtalan.
Cserép, melyben nem virít virág,
s nem veszi hasznát
Sem az ég, sem a világ.

Ének:

Jézus életem, erőm, békém.
Jézus társam, örömöm.
Benned bízom, te vagy az Úr,
Már nincs mit félnem, mert bennem élsz,
Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.
(Taize)

Befejező ima:

Köszönjük neked, Üdvözítők, hogy itt lehetünk ebben a szent órában, a te isteni hajlékodbán. Felidéztük szenvedéseid kezdetét. Magunk előtt látjuk töviskoszorús, véres arcodat, hallani véljük szelíd, hívó szódat: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: Én felüdítelek titeket.”* (Mt 11, 28)

Igen, Uram, tudjuk, hogy csak ebből a kereszt tövében fakadó forrásból merítve vagyunk képesek mindennapi keresztjeink hordozására.

Mégis, néha nagyon nehéznek tűnik a reánk mért kereszt. Gyakran el is bukunk, s olyankor teljes súlyával vállainkra szakad. De tudjuk, csak az

veszik el, aki fekvé marad. Kérünk, add isteni erődet az újrakezdéshez, a szív szüntelen megújulásához. Életutunk kanyargó ösvényeit járva, a mindennapok tarka közönyéből elénk magasodik a Golgota. Kopár szikláin ott áll – hol kérdőjellé görnyedten, hol felkiáltójellé egyenesedve – a kereszt. A TE kereszted. A MI keresztünk!

Bármilyen furcsának is tűnik néha: érdemes élni, szenvedni, mert van értelme. Krisztusunk, te értelmet adtál a szenvedésnek és a halálnak is. Mindent magadra vettél a keresztfán. Az emberiség összes aljasságát, szeretetlenségét, fájdalmát... véres kereszt alakjában magaddal hurcoltad fel a Golgotára. Szeretted az embert, bár arcuk köpött a világ. Mégis: mindhalálig-hűséggel bizonyítottad, hogy szeretetedet nem törheti meg a leggonoszabb emberi visszautasítás sem.

A megváltott ember húsvét fényében ismeri fel igazán: szenvedéseivel sosincs egyedül. Ha tekintetét a golgotai keresztre szegezi, s szeretettel nézi, észreveszi: apró keresztből áll össze ilyen durva naggyá; közöttük megtalálja az övét is. Akkor megérti: megbékélt szívvel kell hordoznia keresztjét, mert az Isten szeretetének jele és üdvösségének eszköze.

A keresztet nem lehet kikerülni, és nem lehet e-lőle menekülni. Mindenkire vár. Mert így vagy úgy, de egyszer mindenki találkozik ezzel a megfeszített szeretettel...

Add, Uram, hogy a kereszttel való találkozás, ne rettegést, hanem szeretetet ébresszen szívünkben. Add, hogy hűséges kereszthordozók lehessünk!

Urunk, Jézusunk, fordítsd felénk szentséges arcodat: áldd meg barátainkat és jótevőinket, a betegeket, a szenvedőket. Áldd meg az igazakat és a bűnösöket. Világíts fölöttünk isteni arcoddal, és add meg nekünk húsvéti örömed békéjét! **Amen.**

Húsvét

Istennyomokat keresek
csak véres sebeket látnak
szemeim
szívemben motoszkál a remény
kisarjad a letört olajág

zöldülő ágat lenget a
hajnali szél
könnyberejtett virágok
nyílnak
istenszagú reggelen

harmatcseppek csillannak
kopár sziklákon
ahogy fénybe fürösztve
súlyos bércek gyomrából
kitárul a Végtelen

Felhasznált irodalom:

Versek:

Gyurkovics Tibor: Jézus

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért

Kovács András: Istenarc, Szükségem van Rád,
Nem akartam, Húsvét

Sík Sándor: VI. Stáció

A könyörgések alapjául szolgált:

Bánk József: Szentségimádás Ecclesia, Bp. 1988.

Kempis Tamás: Krisztus követése (ford.: Jelenits István) Ecclesia, Bp. 1996.

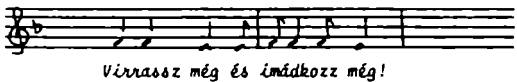
Szentírási idézetek:

Újszövetségi Szentírás (ford.: P. Békés Gellért és P. Dallos Patrik) Róma, 1985. 13

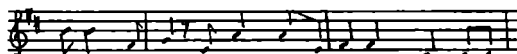
KITERJESZTÉ AZ ÉJ SZÁRNYÁT

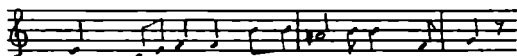
VIRRASSZ MÉG

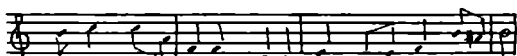
URAM, TE VAGY...

Uram, te vagy a fény a sötétben: Krisztusom

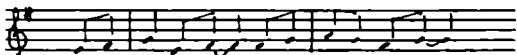

jöjj, világítsd be a szívem. Uram, te vagy

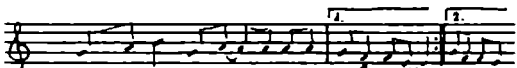

a fény a sötétben: Jézus jöjj, te vezess utamon!

JÉZUS VÁR TERÁD

Refr: Jézus vár te-rád, lelkét küldi hozzád,

mert közel jön ő: irgalmas üdvözítő! Üdvözítő

1. Jöjjetek hoz-zá, kik szomjazzátok őt,

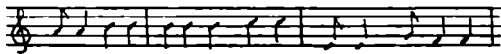

bensejé-ből é-lő víz forrása fa - kad!

NE FÉLJ, NE AGGÓDJ

Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkódj: ha

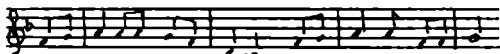

tiéd Isten tiéd már minden. Ne félj, ne aggódj,

ne sírj, ne bánkódj: elég Ő né-ked.

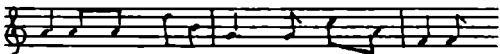
JÉZUS ÉLETEM

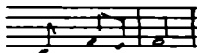
Jézus életem, erőm, békém, Jézus társam, örö-möm.

Benned bízom, te vagy az Úr; már nincs mit

félnem, mert bennem élsz, már nincs mit félnem,

mert bennem élsz.

JÉZUS NEVE FENSÉGES

Jé-zus neve fen-sé-ges! Dá-dga Meg-vál-tó,
Nagy Alko-tó Ime-ni-ru-el, nem hagy ő
el, I-gé-je áldott, é - lő szó.

(Maida Healon - P. Csán)

MINT SZARVAS

Mint szar-vas hús víz-forrás - ra, úgy
szom-ja-zik lelhem rád. Vágyódom az élő Isten
után, hogy mehessek Hoz-zá. Mért csüggedsz
el, én lelhem, hisz pajzod ő és támaszod,
Bizz az Úrban, mert karja megszabadít, s há-
látát áldo-zol.

Ára: 250,- Ft (áfával)

Jézus az az „élő kenyér”, mely megnyitja az örök élet kapuját azoknak, akik hisznek benne.

Krisztus az Oltáriszentségben, görögül az Eucharisziában, szeretetének legnagyobb titkában, a kenyér és bor színében van templomainkban jelen.

Különösen méltó, hogy a Szent kenyér rendelésének ünnepén, nagycsütörtökön este együtt virrasszunk Krisztussal, s közösségben is kifejezzük iránta érzett hálánkat, tiszteletünket és szeretetünket.

Ezzel a kis összeállítással szeretnénk mindazoknak segítségére lenni, akik Megváltónk szenvedéseinek kezdetét felidézve, vele együtt virrasztva kívánja tisztelni, imádni Őt.

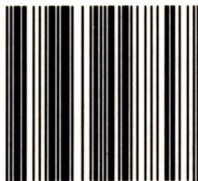
*Répcszemere,
Nagy jubileumi Szent Évünk elején*

Megrendelhető:

KORDA Könyvkereskedés

6000 Kecskemét, Lestár tér 2.

Telefon: 76/328-977

9 789639 097827